

Anatomia humana

METGE CONTENT FA
MÉS BONA MEDICINA

Joana Bello

Empatia i no sentir-se cremat són dues condicions que fan que el metge faci més bona medicina. Fóra bo que tothom ho tingui present.

D'això es tracta, precisament, de rebre bona medicina. I per rebre una bona medicina ens cal un bon metge. I bon metge és aquell que sent empatia envers els pacients (i els pacients per tant se'n refien); i que no està cremat, és a dir, que la gestió sanitària el respecta com a professional i com a persona.

Aquesta afirmació és òbvia segons el sentit comú i segons es fa veure aquí i arreu. Ara, a més, té el recolzament de la ciència.

Ja no es tracta per tant d'una opinió, sinó del resultat d'una investigació científica avalada per dues universitats, la de Barcelona i la de Lleida, i per l'Institut Universitari d'Investigació en Atenció Primària. No es refereix al metge d'hospital sinó exclusivament als metges de família d'assistència primària.

El doctor Oriol Yuguero Torres va monitorar la feina feta per 220 metges de la província de Lleida, i a més va plantejar-los una enquesta per valorar-ne empatia i sensació de trobar-se cremat.

En aquesta investigació, l'empatia es va entendre com un component imprescindible de la relació entre el metge i el pacient, i es va definir com l'actitud i les habilitats per entendre les experiències i els sentiments del pacient, i a la capacitat del metge per comunicar-li encertadament aquesta actitud.

I el concepte de sentir-se cremat (o síndrome de *burnout*, o d'esgotament, desgast, sobrecàrrega laboral) queda definit per quatre característiques: 1. cansament o esgotament físic i emocional; 2. despersonalització o deshumanització envers els pacients i els companys de feina; 3. grau baix de realització personal i professional; i 4. disminució del grau de satisfacció del pacient, que per tant rep una atenció mèdica de menor qualitat.

Cal observar que l'empatia és una virtut que el metge ha de conrear ell mateix per fer una bona feina, però que la condició de

El bon metge és metge content, empàtic envers els pacients, i no cremat per les exigències no mèdiques de la gerència

metge cremat és conseqüència d'exigències impròpies, no mèdiques, imposades per la gestió sanitària que no mira gaire ni professionals ni pacients, sinó números.

♦ **AMB MÈTODE CIENTÍFIC**, rigorós, aquesta investigació assolix unes conclusions que confirmen que, en efecte, el metge content és més bon metge perquè fa més bona medicina. El metge cremat, per contra, fa una medicina de menor qualitat, tant humana com mèdica.

D'una altra banda, el bon metge també és pot definir amb el Decàleg del bon metge, que estableix les deu condicions que ha d'assumir el metge en la feina de cada dia.

L'autor d'aquest Decàleg és el doctor René Favaloro, un cirurgià que ha estat tota una autoritat mundial en cirurgia del cor. És ell qui va desenvolupar la tècnica quirúrgica que permet de canviar, mitjançant

Decàleg del bon metge

1. La història clínica (i la relació personal amb el pacient) queda per sobre de qualsevol nova tecnologia.
2. Tots els pacients són iguals.
3. La feina es fa en equip.
4. S'ha de tenir el màxim respecte pel metge de capçalera.
5. Cal cobrar honoraris modestos i racionals.
6. Cal fer docència i investigació.
7. Cal prevenir. I promoure la vida sana.
8. No s'ha de perdre de vista l'humanisme.
9. S'ha de promoure la pau i l'harmonia.
10. S'ha de recordar que l'optimisme té efectes biològics: afecta positivament la salut del pacient i l'esperit del metge.

bypass, un tros afectat, obstruït, d'arteria coronària (del cor) per un tros sa d'una vena de la cama. Aquesta tècnica és avui universal, i continua que salva moltes vides.

Amb tot de prestigi i de reconeixement de pacients i col·legues, el doctor Favaloro és un exemple per entendre fins a quin punt l'autoritat sanitària, a través d'una gestió sanitària que no mira pas persones sinó xifres, és responsable de la sensació de cremat d'un metge, i quines són les conseqüències d'aquesta gestió despersonalitzada.

Cremat, agobiats per greus dificultats de pressupost per continuar amb la cirurgia cardíaca, i la investigació en cardiologia, el doctor Favaloro va sol·licitar ajuda, un cop i un altre, a l'autoritat sanitària. Però ni tan sols li van contestar. I el 29 de juliol del 2000, després d'una vida personal i professional força intensa, es va suïcidar.

bello.cat/jordibell@gmail.com

Veus de Babel

APARCAR AL
CENTRE DE MAÓJoana Garau
Sobriro
Bloguera

Cada cop som més conscients que els centres de les ciutats no són per circular en vehicle, sinó per passejar, caminar, anar de compres, jugar al carrer, fer turisme, etc. En els darrers anys, la nostra ciutat ha incrementat el nombre de carrers tancats al trànsit o d'accés restringit per fer-ho possible. No són decisions fàcils, però sí valentes. Recordem l'enrenou que hi va haver quan l'Ajuntament decidí tallar la circulació a part del carrer de ses Moreres. Quatre anys després, gairebé ningú no dubta del seu encert. En breu es tancarà de nou la Pl. Conquesta i també ho celebrarem.

El centre ha de ser per a les persones, i el trànsit, com diem, s'ha de restringir. Tanmateix, no hem d'oblidar que al centre històric, a més de comerços i zones d'esbarjo, hi vivim persones amb les mateixes necessitats que els veïns d'altres barris. Quan anam amb cotxo, hem de poder arribar i sortir del barri de forma fluida; tant si el carrer és tancat com no, hem de poder carregar i descarregar; les persones majors i les discapacitades, han d'accedir a casa seva directament i sense entrebancs.

D'altra banda, aparcar al barri o als voltants no és fàcil, i s'haurien de cercar solucions sense més demora. No podem obviar aquest problema perquè és un dels principals handicaps per viure al centre; hi ha veïns que han marxat per aquest motiu.

La utilització dels pàrquings és, en part, una solució. En general, els de pagament no donen el rendiment econòmic que se'n podria esperar, perquè estan infrautilitzats la major part de l'any, mentre que els gratuïts o semi gratuïts solen estar a vessar. Seria bo que l'Ajuntament arribés a acords amb les empreses que els gestionen perquè els veïns de la zona poguessin gaudir de tarifes especials i realment econòmiques durant tot l'any. Tots hi guanyarien.

D'altra banda, els veïns haurien de tenir preferència per estacionar als carrers del centre on estigui permès. Moltes ciutats com Barcelona o Palma, i d'altres de més petites, han implantat zones verdes per tal de donar prioritat als habitants de cadascun dels barris. La zona verda no és garantia d'aparcament, però dona preferència als vehicles amb distintiu de resident del barri. Aquest s'obté pagant una taxa anual, i dona dret a estacionar durant tot l'any sense haver de fer cap més pagament.

Tard o prest, l'Ajuntament haurà de conciliar la tendència imparabla d'un centre històric dissenyat cada cop més per als vianants, amb una políptica que prioritzi la mobilitat dels veïns.

joanargarau.blogspot.com.es

Es racó d'en cambreta

INCERTESES

Gustau Juan
Benejam

L'any que ve, casa farà deïa una antiga facècia menorquina, per expressar la incertesa del futur immediat.

Açò ve a que hem començat any, un any que es veia arribar incert en molts d'aspectes. En l'econòmic, perquè es pronosticava un cert creixement econòmic, però en base a la consolidació de la precarietat laboral i, per tant, amb la institucionalització de la incertesa econòmica per a àmplies capes de la població. Conseqüentment, la consolidació de la incertesa social, que implica la pèrdua d'autonomia real-econòmica, social i política- de les persones.

En l'àmbit polític, a la incertesa generada pels resultat de les eleccions catalanes

del passat mes de setembre hi hem d'afegir la que han produït les eleccions generals del passat 20 de desembre. Tant en un cas com en l'altre poden acabar amb una nova convocatòria dels ciutadans a les urnes i un allargament de la provisionalitat en els governs de les respectives institucions.

Les primeres passes de l'any no demosten els pronòstics. A una entrevista a la cadena de ràdio Ser, el primer dia de l'any, el ministre d'economia en funcions, Luís de Guindos, es manifestava a favor d'un govern de gran coalició PP-PSOE-C's i posava com a punts en què els esmentats partits polítics estan d'acord, d'entrada, la unitat d'Espanya, les relacions amb la UE i la lluita contra el gihadisme, de la vida quotidiana dels ciutadans i de les seues perspectives de futur, res de res; i afirmava que allò que podria produir inestabilitat no és el retard en formar-se el govern sinó un govern on hi formessin part o estigués recolzat per radicals; es referia a Podemos i altres grups d'esquerra.

♦ **PERÒ, HEM D'ACLARIR PRIMER** què vol dir açò de radical i la malícia que té la

radicalitat. Perquè no hi ha dubte que el ministre veu com a radical i dolent tot allò que no està d'acord amb l'establishment, les elits del poder econòmic, els mercats, de qui ell n'és tan fidel servidor. La inestabilitat econòmica i social de famílies i persones no sembla que sigui problema, dins uns límits que no fugin del control del poder, evidentment.

I, en relació a Catalunya deïa que era trist i patètic que aquesta comunitat estigui en mans d'un partit antisistema, la CUP.

No sembla, en canvi, que vegi tan trist i patètic que el president Mas no se'n temés de tots els embolics econòmics de la família Pujol i dels tres per cents, ni que vegi tan trist i patètic que el president Rajoy no se'n temés de les magarrufes dels tesorers del seu propi partit, ni de com distribuïa els diners Luis Bárcenas, ni de la trama Gürtel, ni de tantes altres coses que -com en el cas de Mas- li devien passar ben a prop.

Dins aquest context, que ningú troba estrany que hi hagi ciutadans que ens demanem de què parlem quan parlem de radicalitat o de incertesa.